

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Nr. 288. - V.

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Nr. 288. - V.", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56*, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139966460064/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

3.

Amen, Hallelujah! møder tilhøbe
Med Harper og Sang,
Hvad som har Aande, mod Himlene raabe
I frydelig Klang.
O den dog allermindst ventelig Naade
Mod arrigste Kiøn
Gav os, i Stæden for Helvedes Vaade,
Sin eeneste Søn.

7

Nr. 288. - V.

En Samtale imellem JESUM og en Christen.

1.

Jesus. Du smelter i Taare;
Men siig mig: hvorfor?

Christen. Miraklers Mirakel! at Ordet blev Kiød.

I. Det galt vor Forening.

Siig vidre din Meening.

C. At Livet paa Jorden til Døden blev fød.

I. Ja, Sandhed at sige, med inderlig Lyst.

C. O uden al lige lifsaligste Trøst!

2.

I. Min Fader mig sendte,

Dig til ham at hente.

C. Men havde han ikke os onde for kiær?

I. Ej Engle udgrunder

Det Kierligheds Under.

C. Men var han dog ikke sit Hierte for nær?

3, 6: *arrigste*] argeste, mest onde; *Kiøn*] slægt, om menneskeslægten.
Nr. 288—V. Original. Er juleligt om Kristi menneskeblivelse (inkarnationen).
Samtalen minder om en katekisation, der jo var et af pletismens vigtigste op-
byggelsesmidler. — 1, 1: *Taare*] flertal af *Taar*; der menes tårer af glæde og
rørelse. — 2, 3: *Ordet blev Kiød*] Joh. 1, 14: Kristus som Guds ord og meddelelses-
middel, der blev menneske. — 1, 4: *vor Forening*] at vi — *Jesus og en Christen* —
kunne blive forenet som brødgoud og brød. — 1, 6: *Livet*] = *Jesus* (Joh. 11, 25;
14, 6; Kol. 3, 4) blev født for at lide døden; *paa Jorden*] herer til *blev fød*. —
1, 7: *Lyst*] glæde. — 2, 4-5: 1. Pet. 4, 12. — 2, 6: *Gik*] Gud dog ikke sit hjerte for
nær? *Var han ikke for hård ved sig selv?*

- I. Din Frelse at skue det var ham saa rart.
C. O Kierligheds Luc, som intet har spart!
- 3.
- I. Lad dette dig glæde
Paa Leje og Sæde!
C. Ja, JEsu! Du Hiertets Lifs-Balsam og Kraft.
I. Af Jordiske Lyster
Man Døden kun høster.
C. Min Viin er din Naades Hiert-lædskende Saft. 8
I. Hav Druen i Tanker, hvoraf den blev kryst.
C. Saa ofte mig banker Lifs Aare i Bryst.

Nr. 289. - VI.

1.

See! hvor hæftig Døden ryster
Lifsens Himmel-søde Træe.
Hid I bange! hid og høster.
Samler Druerne paa Knæe.
Giemmer dem for eders Hierter,
Nyder dem med Troens Mund!
Det fordriver alle Smerter,
Og gjør Sielen ævig sund.

2.

Kommer I, som føle Heden
Af Guds Vredes Torden-Skye!
Her er Vej at flye fra Vreden.

2, 7: rar! dyrebart, kosteligt. — 2, 8: Rom. 8, 32. — 3, 2: paa Leje og Sæde; hvad enten du ligger eller sidder. — 3, 7: Druen, hvoraf rådens vin blev presset (bryst), er Jesus; der tænkes på hans lidelse; jfr. ur. 35, 12, 1-2; 201, 1, 3-4. — 3, 8: Ja, det skal jeg, så ofte som o. s. v.
Nr. 289 — VI. Original. En passionsalme. Emne: Getsemane, Mt. 26, 36-46; Mk. 14, 32-42; Lk. 22, 39-46. — 1, 1-2: *Lifsens Træe* Jesus. Fortællingen om livets træ i paradiset, hvis frugt gav evigt liv (1. Nos. 3, 22), er her sammenlignet med tanken om Jesus som det sande vicarie (Job. 35, 1). At døden ryster træet, er udtryk for den sjælecamp, som den forestående død fremkalder hos Jesus i Getsemane. — 1, 1-4: Brorson har åbenbart ikke haft nogen klar forestilling om, hvordan man høster druer; han lader dem blive rystet ned af træet, isom om det var blomster. (Hans Brix).